

ESRA KAHYA • Bir İntihar Çok Ölüm

ESRA KAHYA 1982'de Kastamonu-Taşköprü'de doğdu. Gazi Üniversitesi mezunu, Türkçe öğretmeni. Evli, Emir'in annesi. "Kambur" adlı dosyası 2021 Ahmet Hamdi Tanpınar Edebiyat Ödülü'nü aldı. Çeşitli yarışmalarda dereceleri, basılı ve dijital edebiyat mecralarında öyküleri mevcut. *Benim Rüyalarım Hep Çıkar* (öykü) 2023'te, *Tepsideki Melek* (roman) 2025'te ve "Kambur" adlı dosyasının geliştirilmiş hali olan *Bir İntihar Çok Ölüm* (roman) 2026'da İletişim Yayınları tarafından yayımlandı. Sevginin ve kelimelerin gücüne inanıyor.

İletişim Yayınları 3650 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 660

ISBN-13: 978-975-05-3936-7

© 2026 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2026, İstanbul

EDİTÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Funda Dörtkaş

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ESRA KAHYA

Bir İntihar Çok Ölüm

*Bana uğur getiren büyük ustaya,
Tanpınar'a...*

Birinci Kitap

Tabuttan sesler solosu

Cennet de cehennem de senin içinde.

– ÖMER HAYYAM

Ben dün gece kendi isteğimle öldüm. Otuz beş yıl süren bir kâbustan uyanmak için bunu yapmak zorundaydım ve yaptım. Pişman mıyım? Belki, biraz... Yaşayan her insan kadar pişman ve ölen her insan kadar eksik işte.

Kendi yatağında ölü gibi yattığım zamanlarla ölü olarak yattığım an arasındaki tek farkın nefes alıp vermek olması ne kadar acı. Ruhum hâlâ buralarda ama nefesim yok. Onun yokluğu benim ölü olduğumun ispatı olmamalı. Ölmeden önce yaşıyor muydum sanki? Sanırım, bunu en çok annemin düşünmesi gerek. Annem Müsemma Ayvaz'ın.

Bu sabah da yediye on kala kalktı. Pijamalarını çıkarmadan yatağın başındaki bardağa uzandı. Kafasını hafifçe yukarı kaldırdı, ağzına bir yudum su aldı. Öfkesi, gürültülü yutkunmanın arkasından geldi. Bir çeşit meydan okuma. Uyandığını haber vermek. “Günaydın,” dedirtmeyen kibrinin gürültüsü. Havadan, eşyadan, sudan çıkan öfke.

Ağırlığıyla homurdanan karyola yaylarına bakılırsa yatağın kenarından kafasını uzatıp camdan baktı. Garç gurç. Hava kapalıydı, içi darlanmış olmalı. Of pof. Kapalı havayı

oldum olası sevmez. Eskiden yağmur yağdığında ekoseli kalın perdeleri çeker, Selahattin Pınar dinlerdi. Babam onun bu hallerine burun kıvrır, yağmurun yaşamak olduğunu, gözlerini kapatıp bu sesi dinlerse kelime kapılarının kendiliğinden açılacağını söylerdi. Annemse, “Yağmur da kelimelerin de senin olsun,” der plağın sesini yükseltirdi. Ama artık yağmur yağdığında çekilecek kalın perdeler yok. Annem bir gün delirdi ve perdelerden nefret ettiğini, bu evde ekoseli bir şey görmek istemediğini haykıra haykıra hepsini attı. Onların yerine bembeyaz, kefen kefen güneşlikler dik-tirdi Leman Abla’ya. Perdelerden daha kötüsü artık yağmur yağdığında şiirli cümlelerle bambaşka dünyalardan bize seslenen babam da yok. Siroz olup ölmeyi tercih etti ve gitti.

Bu sabahtan itibaren ben de yokum.

Annem. Adıyla müsemma, diri kadın. Gacırdayarak kalk-tı. Altındaki yatak rahat bir nefes aldı. Kapalı havayla daralan ruhunun kefareti bana ödetmek için mutfığa doğru öfkeyle gitti fakat masanın hazır olmadığını görünce tirim tirim titredi. Sesi sallandı. Olduğu yerde, “Acibeee!” diye bir çığlık! Ölü olmasam korkudan elim ayağıma dolaşırdı. O ne zaman bana böyle adımla seslense sonu hep kötü biter. Ama bu sefer korkmadım. Çünkü birazdan ben seni titreteceğim anne, hayatının en mutlu gününde, gör bak seni nasıl bedbaht edeceğim. İsteddiği kadar seslensin dursun bana, ölüle-rin konuşması kabil mi?

İlaç saati gelmişti. Sürahiye uzandı. “Lanet olsun! Bu da boş!” Kıkırdadım. Elindekini masaya sertçe koyup musluğa doğru yürüdü. Lavabonun kenarında yıkanıp ters çevrilmiş bardakları görünce. Homur da homur. Söylendi de söylendi. Yüz kere denmiş, köy evi miymiş burası, bu da neymiş. Tezgâhın üstü panayır yeriymiş. Ters çevrilmiş bardaklar. “İyy!” Bir bardak su doldurana kadar ne edebim ne eğitilme-yişim kaldı. Elime yakışmayan işleri sıraladı. “Hem bu saate

kadar uyumak? Kalk diyorum sana, duymuyor musun?” Bu kudurmuş öfkesi yanıma gelip beni tartaklayana kadar geçmeyecekti.

İlacı dilinin üzerine koyup bir yudum su ile yuttuktan sonra, yıllardır üzerimde hüküm süren egemenliğine kaldığı yerden devam etmek üzere odama geldi.

Beni gördüğünde yüzüm cama dönük yatıyordum. İnsan öleceği vakti bilince ölüm korkulacak şey değilmiş. Tecrübe etmek için ölmek gerekliymiş. Ölerек öğrendim. Güzel gi-deyim dedim. Öleceğim madem huzurla olsun. Belli mi olur, öbür âlemde beni nelerin beklediği. Evvela su. Şifadır. Arındırır. Foşur foşur... Bir banyoluk veda çaldım hayattan, son kez. Sular indi saçlarımdan. Kamburumda oyalandı. Arınmam uzun sürdü, benim olmayan günahlardan. Ağladım biraz. Yalan yok. Sonra çarşafımı, yastığımı tazeledim. Sabun kokusu anılarımin maşası. Ölmeden hatırlamak iyi geldi. Bazı şeyleri. Elemleri, kaybedişleri, gidenleri, hiç gel-meyenleri. Yatağa oturdum da hani. Bağdaş bile kuramayan o eciş bücüş. Adı kendinden çirkin. Saçlarımı taradım. Ellerim F.N.’nin elleri. Sesim sevilme arzusuyla titrek. Utangaç biraz. Ölsem de âşığım işte. Ölsem de kadını. Canım çekti. Sevilesim geldi. Ölmeden evvel. Uzun uzun taradım. Saçlarımı. Ve sonra, parmaklarım birer kanca, ördüm ne varsa. Sol omzumdan aşağı düştü, örülmüş bir veda haliyle tüm sevilmeişim. Bir bardak suyu bile bitiremedim. Bir avuç ilaç, Müsemma Hanım’ın ilaç çantasından. Keskin ama tatsız. Tesiri yüksek. Bütün bekleyişlerin nihayeti, bütün kötü şeyleri şefkatle okşayan küçük, cansız, tıp alametleri. Avucum ölmeklerden bir cennet. Avucum ne çok intihar. Ben bir kere öleceğim. Ya kalanlar? Bir intihar kaç ölüm? Yuttum. Boğazımdan aşağı bir kalabalık indi. Allah’ım ne çok ses. Hepsini yuttum. Dizlerimi karnıma çektim, sağ elim yanağımın altında. Yüzümde hak edilmiş gü-

lümseme. Faruk Nafiz ile Nazenin'in olduğu güzel günlerin hülyasındayken ne zaman öldüğümün farkında değilim. Hangi sahnede? Nazenin koltukta oturmuş, kafasını kaldırıp bana bakmış. Gülümsemiş. Sonra içim kan kan. Sırtım düz düz. Ya da Faruk Nafiz gelmiş seferden. Üniforması bembeyaz. Elleri kocaman. Uzatsa, ikimiz de sıgarız içine. Uzatsa, ikimizi de alıp götürebilir kötülerin dünyasından. Faruk Nafiz uzaklardan gelmiş. Sırtım düpdüz. Bu ne güzel ölmek.

Hayallerin, güzelliklerin bir yerinde. Belki de ben ölmüşken annem geldi. Kapıda durdu, yanıma gelmek için bir sebebi yoktu. Dokunmadan bağırarak mümkündü. Dokunmadan da sevmeyebilirdi bir insan. Bağırıldı. Öfkesini kusa-cak kelimesi bitti. Nihayetinde. İçi kıpır kıpır olsa bile sıradan bir sabah-tı. Akıllı başka yerdeydi, amenna. Kalbi başka yerdeydi ona da amenna. Lakin Acibe neydi ki? Bir doğum hatası, kambur bir leke, bir bedduanın tezahürü, bir eciş bir bücüş. "Kime diyorum ben? Kalksana!" Bir ölüyle konuştuğundan haberi yoktu. Benden hiç haberi olmadı ki! Haberi yokken doğmuşum, haberi yokken büyümüşüm ve işte şimdi de ondan habersiz ölmüşüm. İşte sonuncuya kızacak. Of! Hem de bugün.

Uzun bir süre sesim çıkmayınca ters giden bir şeyler olduğunu anladı. Bir adım attı mabedime. Tiksindiği odaya. Kokuma, bana doğru bir adım, sonra birkaç tane daha. Tıkır tıkır terlikler. Adım attıkça bacaklarına dolanan tiril tiril bir sabahlık kuyruğu. "Eyvahlar olsun, tam zamanını buldun bu gösterinin!" Boş ilaç kutuları ve ömrü boyunca keyifli şeylere layık görülmeyen, erkenci kuş Acibe'nin bu duymaz halleri annemin durumu anlamasına yetti. Yatağı-mın kenarına diz çöküp bana sarılmasını, ki bunu daha önce yapmamıştı, bana yaşattığı her şey için benden özür dilemesini, beni öpüp koklamasını bekledim.